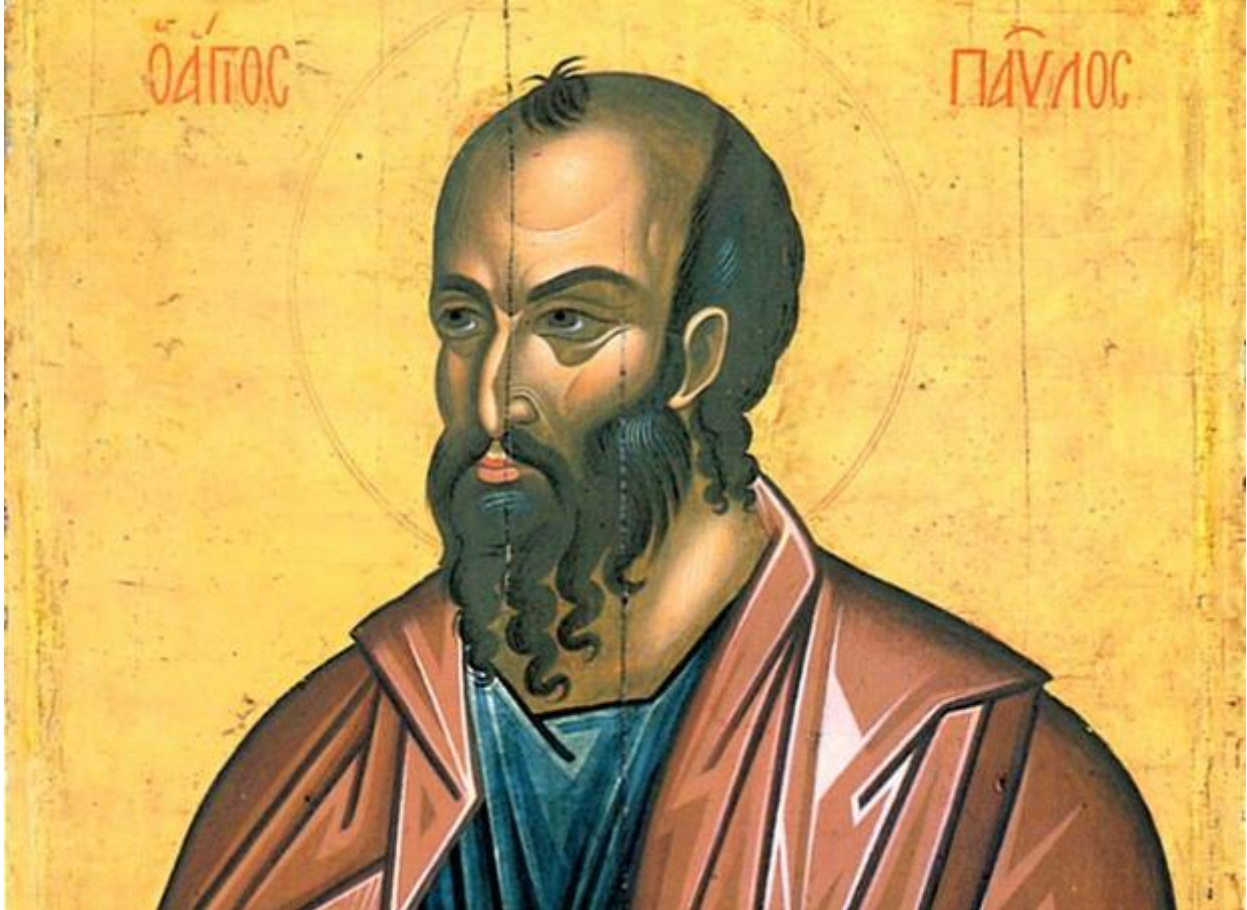

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Γ΄ Επιστολών

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Το [Αποστολικό Ανάγνωσμα](#) της Κυριακής Γ΄ Επιστολών: Ρωμ. ε΄ 1-10 (21-06-2026)

Ἀδελφοί, δικαιοθέντες ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἔστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ

αυτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ - ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ

1. Ἡ εὐεργεσία τῶν θλίψεων

Ἐναν παράδοξο λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀκούσαμε στὴ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς θείας Λειτουργίας. Ἀφοῦ πρωτύτερα εἶχε κάνει λόγο γιὰ τὴν οὐράνια δόξα, τὴν ὁποία ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἀπολαύσουμε οἱ πιστοὶ στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τώρα ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ὁδὸς ποὺ ὁδηγεῖ στὴ δόξα αὐτὴ περνᾷ μέσα ἀπὸ θλίψεις. Καὶ μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει: «καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσι». Δηλαδή, καυχίόμαστε γιὰ τὶς θλίψεις τὶς ὁποῖες ὑποφέρουμε.

Ἀσφαλῶς προκαλεῖ προβληματισμὸ ἡ φράση αὐτὴ τοῦ θεόπνευστου Ἀποστόλου. Ἡ πείρα ὄλων βεβαιώνει ὅτι ἡ ζωὴ μας ἐπάνω στὴ γῆ εἶναι ζυμωμένη μὲ τὶς θλίψεις, κάποτε κι ἀπὸ τὴ νεαρὴ μας ἀκόμη ἡλικία. Οἱ δοκιμασίες, ὁ πόνος, οἱ ἀσθένειες, οἱ συκοφαντίες, οἱ περιφρονήσεις, ἡ ἐκμετάλλευση, ἡ ἀδικία εἶναι καταστάσεις ποὺ οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι κάποια στιγμή ἀντιμετωπίζουμε. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν νὰ καυχίόμαστε γιὰ ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα μᾶς ταπεινώνουν, μᾶς πικραίνουν καὶ μᾶς στενοχωροῦν; Μήπως ὑπερβάλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος;

Ὁ λόγος του εἶναι ἀληθινός. Οἱ πιστοὶ μπορούμε νὰ φθάσουμε στὸ σημεῖο ἀκόμη καὶ νὰ καυχηθοῦμε γιὰ τὶς θλίψεις, ὅταν κατανοήσουμε ὅτι ὠφελοῦν πνευματικὰ τὴν ψυχὴ μας. Μᾶς ταπεινώνουν, μᾶς στρέφουν στὸν Θεό. Μᾶς ὠφελοῦν ὅπως τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα κάποτε εἶναι πικρὰ καὶ ὀδυνηρά, γιατρεύουν ὅμως τὸν ἀσθενή. Μὲ τὴν πνευματικὴ θεώρηση τῶν πραγμάτων οἱ θλίψεις εἶναι εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

2. Ἡ χρυσὴ σκάλα τῆς ὑπομονῆς

Στὴ συνέχεια τοῦ λόγου του ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπεξηγεῖ τὴν ὀξύμωρη διατύπωσή του, περιγράφοντας πῶς ὠφελεῖ ἡ θλίψη τὸν ἄνθρωπο. Γράφει ὅτι «ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ κάθε θλίψη καλλιεργεῖ στὴν ψυχὴ μας τὴν ὑπομονή, καὶ ἡ ὑπομονὴ μὲ τὴ σειρά της φέρνει τὴ δοκιμασμένη, τὴν τέλεια ἀρετὴ. Ἡ ἀρετὴ δὲ αὐτὴ γεννᾷ τὴ βέβαιη καὶ σταθερὴ ἐλπίδα στὸν Θεό.

Οἱ θλίψεις ἐπομένως μᾶς ἐξασκοῦν στὴν ὑπομονή. Ἡ ὑπομονὴ δὲν διδάσκεται θεωρητικά. Τὴ σπουδάζει κανεὶς στὴν πράξη, στὸ πανεπιστήμιο τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ

δυναμική ἐγκαρτέρηση σὺς ὀδυνηρὰς καταστάσεις, ποὺ ἀναφέραμε πρωτύτερα. Καὶ ἡ ἐγκαρτέρηση αὐτή, ἡ ὑπομονή, βοηθεῖ πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπο. Παράγει τὴν ἀρετή. «Τί τὸ κέρδος τῆς ὑπομονῆς;», ρωτᾷ ὁ Μέγας Φώτιος. «Μέγα», ἀποκρίνεται ὁ ἴδιος: «Δοκιμωτέρους γὰρ ἐργάζεται, ὡσπερ καὶ τὸν χρυσὸν ἡ χωνεῖα» (Fragm. 494, 9). Μᾶς καθιστᾷ πιὸ καθαροὺς ἡ ὑπομονή, ὅπως τὸ καμίνι καθαρίζει τὸν χρυσό. Παρατηροῦμε δὲ ὅτι ἡ ὑπομονή εἶναι κοινὸ χαρακτηριστικὸ, κοινὴ ἀρετὴ ὅλων τῶν Ἁγίων. Κανέννας Ἅγιος δὲν ἀνῆλθε στὸν Οὐρανὸ μὲ ἀνέσεις καὶ μὲ καλοπέραση. Ὅλοι πορεύθηκαν στὴ ζωὴ τους μὲ ὑπομονή. Πολλοὶ μάλιστα ὑπέμειναν καὶ πόνους βασανιστηρίων καὶ θάνατο μαρτυρικόν.

Ἀντίστοιχα καὶ γιὰ ἐμᾶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὑπομονή σὺς δοκιμασίες. Χρειάζεται ὑπομονὴ ἢ παρούσα ζωὴ. Πολλὴ ὑπομονή! Αὐτὴ εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ λάβουμε τὴ θεία παρηγορία. Αὐτὴ εἶναι ἡ χρυσὴ σκάλα, ποὺ θὰ μᾶς ἀνεβάσει τελικὰ στὸν θρόνο τοῦ Κυρίου. Αὐτὴ τὸ εἰσιτήριο γιὰ νὰ εἰσέλθουμε στὸν χορὸ τῶν Ἁγίων, στὸ οὐράνιο πανηγύρι τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, στὴν αἰώνια χαρὰ τοῦ Παραδείσου.

3. Τὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ

Ὁ θεοφώτιστος Ἀπόστολος στὴ συνέχεια τῆς περικοπῆς ἐπισημαίνει καὶ τὴ μυστικὴ παρηγορία ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Θεός, ὅταν ἀντιμετωπίζουμε θεάρεστα τὶς θλίψεις. Ἄφοῦ ἔγραψε ὅτι ἡ θλίψη καλλιεργεῖ τὴν ὑπομονή, ἐκείνη μὲ τὴ σειρά της τὴν τέλεια ἀρετὴ, καὶ ἡ ἀρετὴ τὴν ἐλπίδα, τώρα ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ ἐλπίδα αὐτὴ εἶναι ἀδιαμφισβήτητη. Δὲν διαψεύδει αὐτὸν ποὺ τὴν ἔχει, διότι «ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δηλαδή, πλημμυρίζει τὶς καρδιές μας μὲ τὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μᾶς βεβαιώνει ὁ Κύριος ὅτι θὰ ἀπολαύσουμε τὴν αἰώνια ζωὴ.

Συνεπῶς, ἡ θλίψη εἶναι εὐεργεσία πνευματικὴ, ὅπως εἶπαμε πρωτύτερα, ποὺ καθαρίζει τὴν ψυχὴ μας. Ταυτόχρονα ὅμως ἐλκύει τὴ μυστικὴ παρηγορία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά μας. Ὅταν μᾶς ἐπισκεφθεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, νιώθουμε μέσα μας τὴν ἀνερμήνευτη ἀγάπη του, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς θλίψεως. Δεχόμαστε μιὰ ἀλλιώτικη χαρὰ, μιὰ γλυκύτητα οὐράνια, μιὰ παράκληση ὑπερκόσμια, πνευματικὴ. Βεβαιωνόμαστε ἐσωτερικὰ ἔτσι ὅτι θὰ ἀπολαύσουμε αἰώνια δόξα στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἕνας ψυχολογικὸς ἐνθουσιασμὸς ἢ κάποια ψευδαἰσθήση, ἀλλὰ πνευματικὴ δωρεά, μία χαρισματικὴ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν δοκιμαζόμενον πιστό. Εἶναι τὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του. Τὸ εὖοσμο μύρο, ποὺ κάνει τὴν

ψυχή του νὰ μοσχοβολᾷ. Ἡ οὐράνια βροχή, ποὺ τὴν καθιστᾷ καρποφόρα. Ἐκεῖ φθάνει ὁ χαριτωμένος ἄνθρωπος. Ἡ πείρα τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ τὸ βεβαιώσῃ αὐτό. Εἶθε καὶ ὅλοι μας νὰ τὸ βιώνουμε σὲ κάθε δύσκολη ὥρα δοκιμασίας.

(Πηγή: Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ»)